

137. ÍRÁS

IDŐZÉS GALILEÁBAN

JÉZUS a Kr.u. 26. év február 23-án, szombat reggel lejött a hegyekből, hogy csatlakozzon János társaságához, mely Pellánál táborozott. Jézus egész napját a sokaságban elvegyülve töltötte. Segített egy fiúnak, aki egy esésben megsérült és egészen a Pella melletti faluig vitte, hogy ott biztonságban átadhassa a fiút a szüleinek.

1. AZ ELSŐ NÉGY APOSTOL KIVÁLASZTÁSA

¹ E szombaton János két vezető tanítványa sok időt töltött Jézussal. János összes követője közül egy András nevezetűre volt Jézus a legnagyobb hatással; ő kísérte el a pella útján, amikor a sérült fiút hazavitte. A János tábora felé vezető visszaúton számos kérdést tett fel Jézusnak, és mielőtt az úti céljukat elérték volna, megálltak egy rövid beszélgetésre, amely alatt András így szólt: „Figyeltelek téged, amióta Kapernaumba jöttél, és hiszem, hogy te vagy az új Tanító, és bár nem értem minden tanításodat, végképp eldöntöttem, hogy követlek téged; a lábaddal szeretnék ülni és meghallgatni a teljes igazságot az új országról.” És Jézus szívből jövő bizonyossággal üdvözölte Andrást, mint az apostolai közül az elsőt, azon tizenkét tagú csoportról volt szó, akiknek közre kellett működniük Istennek az emberek szívében megalapítandó új országával kapcsolatos munkában.

² ¶ András csendes szemlélője és őszinte híve volt János munkájának, és volt neki egy igen talpraesett és lelkes fivére, egy Simon nevezetű, aki János egyik legelső tanítványa volt. Nem volna tévedés azt állítani, hogy Simon volt János egyik fő támogatója.

³ Röviddel az után, hogy Jézus és András visszatért a táborba, András megkereste a fivérét, Simont, és félrehívva tájékoztatta arról, hogy saját elhatározásból fakadó döntéssel Jézust tekinti a nagy Tanítónak, és hogy felajánlotta neki, hogy a tanítványa lesz. Elmondta még azt is, hogy Jézus elfogadta a szolgálatra való jelentkezését és azt javasolta, hogy ő (Simon) hasonlóképpen forduljon Jézushoz és ajánlja fel neki, hogy csatlakozik az új ország szolgálatában álló közösséghez. Simon ezt mondta: „Amióta ez az ember eljött dolgozni a Zebedeus műhelybe, én hiszem, hogy Isten küldötte, de mi a helyzet Jánossal? Vajon elhagyjuk őt? Ez a helyénvaló lépés?” Erre aztán megegyeztek abban, hogy nyomban Jánoshoz mennek és megbeszélik vele a dolgot. Jánost elsomorította a gondolat, hogy két ügyes tanácsadóját és nagyon is ígéretes tanítványát elveszíti, azonban a kérdéseikre bátran így válaszolt: „Ez csak a kezdet; az én munkám rövidesen véget ér, és mi mindannyian az ő tanítványai leszünk.” Ez után András félre-

hívta Jézust és közölte vele, hogy a testvére maga is be szeretne lépni az új ország szolgálatába. És Simont a második apostolaként üdvözölve Jézus ezt mondta: „Simon, a lelkesedésed dicséretes, de veszélyes dolog az országért dolgozni. Arra intelek, hogy vigyázz jobban arra, hogy mit mondasz. A nevedet pedig Péterre változtatom.”

⁴ ¶ A megsérült fiú szülei nagyon kérték Jézust, hogy töltsé náluk az éjszakát, hogy érezze otthon magát náluk, és Jézus meg is ígérte, hogy marad. Mielőtt elbúcsúzott Andrástól és fivérétől, Jézus azt mondta, „Holnap korán reggel indulunk Galileába”.

⁵ ¶ Miután Jézus éjszakára visszatért Pellába, és miközben András és Simon még mindig arról beszélgetett, hogy az eljövendő ország felépítésében miféle szolgálat hárul rájuk, Jakab és János, a Zebedeus fiúk érkeztek a helyszínre, éppen akkor térvén vissza a Jézus utáni hosszú és eredménytelen hegyi keresgélésből. Megtudván Simon Pétertől, hogy belőle és fivéréből, Andrásból miként lett az új ország első két elfogadott bizalmasa, és hogy másnap indulnak is az új Mesterükkel Galileába, Jakab és János egyaránt elszomorodott. Ismerték Jézust már egy ideje, és szerették is. Sok napon át keresték a hegyekben, és most visszatérve arról kell értesülniük, hogy másokat részesített előnyben. Megkérdezték, hogy hová ment Jézus, és nyomban a megkeresésére indultak.

⁶ Jézus már aludt, amikor odaértek a házhoz, de felkeltek, ezt mondva: „Hogy lehet az, hogy míg mi, akik oly sokáig éltünk veled, a hegyekben kerestünk téged, te másokat részesítesz előnyben és Andrást és Simont választod első társaidul az új országban?” Jézus azt felelte nekik, „Csillapodjatok és tegyétek fel magatoknak a kérdést, ki utasított benneteket arra, hogy az Ember Fia után kutatatok, amikor ő az Atya ügyében jár?” Miután felidézték neki a hosszas keresgélést a hegyekben, Jézus további utasításokat adott: „Meg kell tanulnotok az új ország titkát a szívetekben és nem a hegyekben keresni. Amit kerestetek az már jelen volt a lelketekben. Ti valóban a testvéreim vagytok — nem volt szükségetek arra, hogy elfogadjalak benneteket — ti már az országbeliek vagytok, és örvendjétek és készüljétek arra is, hogy másnap velünk jöttök Galileába.” János ez után még megkérdezte, „De Mester, vajon Jakab és én társaid leszünk-e az új országban éppen úgy, mint András és Simon?” És Jézus, kezét a két férfi vállára téve, azt mondta: „Fivéreim, ti már akkor velem voltatok az ország szellemében, mielőtt ők ketten a befogadásukat kérték volna. Nektek, testvéreim, nem kell engedélyt kérnetek az országba való belépéshez; ti már kezdettől fogva

velem vagytok az országban. Az emberek előtt mások talán megelőznek benneteket, de a szívemben én már akkor számoltam veletek az ország tanácsaiban, amikor még fel sem merült bennetek e kérés. És így elsők lehetettek volna az emberek előtt, ha nem lettetek volna távol ama jó szándékú, ám önkényesen vállalt feladat miatt, hogy megkeressétek azt, aki nem veszett el. A közelgő országban ne foglalkoztatok az aggodalmatokat tápláló dolgokkal, hanem inkább mindenkor csak azzal törődjétek, hogy megcselekedjétek az Atya akaratát, aki a mennyben van.”

⁷ Jakab és János a dorgálást jó szívvel fogadta; soha többé nem irigykedtek Andrásra és Simonra. És a két apostolársukkal együtt felkészültek, hogy másnap reggel elinduljanak Galileába. E naptól fogva az apostol megnevezést arra alkalmazták, hogy megkülönböztessék a Jézus bizalmasaiból álló választott családot a hívő tanítványok hatalmas tömegétől, akik később Jézus mellé szegődtek.

⁸ ¶ Aznap este Jakab, János, András és Simon megbeszélést tartott Keresztelő Jánossal, és a természetes júdeai látnok könnyes szemmel de magabiztos hangon lemondott két vezető tanítványáról annak érdekében, hogy azok a közelgő ország galileai Hercegének apostolaivá lehessenek.

2. FÜLÖP ÉS NÁTÁNIEL KIVÁLASZTÁSA

¹ Kr.u. 26. február 24-én vasárnap délelőtt Jézus elbúcsúzott Keresztelő Jánostól a Pella melletti folyószakaszánál, és a húsvér testben nem is látta őt többé.

² Aznap, ahogy Jézus és a négy tanítvány-apostola elindult Galileába, nagy csödélet támadt János követőinek táborában. Ekkor kezdett kialakulni az első nagy szakadás. Az előző napon János határozottan kijelentette Andrásnak és Ezrának, hogy Jézus a Megszabadító. András úgy döntött, hogy követi Jézust, Ezra azonban elutasította a szelíd természetű názáreti ácsot, kijelentve a társai előtt: „Dániel látnok azt mondja, hogy az Ember Fia mennyei felhőkkel érkezik, hatalomban és nagy dicsőségben. E galileai ács, e kapernaumi hajóépítő nem lehet a Megszabadító. Jöhet-e ilyen istenajándéka Názáretből? Ez a Jézus rokona Jánosnak, és a tanítónkat a nagy jó szívéen keresztül becsapták. Maradjunk közömbösek e hamis Messiással szemben.” Amikor János megdorgálta Ezrát e kijelentései miatt, Ezra sok tanítvánnyal félrevonult és sietve dél felé távozott. És e csoport folytatta a keresztelést János nevében és később szakadár felekezetet alapítottak azokból, akik hittek Jánosban, de nem voltak hajlandók elfogadni Jézust. E csoportnak még a mai napig is létezik maradványa Mezopotámiában.

³ ¶ Mialatt e zavar forrt János követői körében, Jézus és a négy tanítvány-apostola már javában Galilea felé tartott. Mielőtt átkeltek a Jordánon, hogy Nain irányában jussanak el Názáretbe, Jézus, ahogy előretekintett, az úton meglátott egy bizonyos Fülöpöt, aki Betszaidából való volt, s aki egy barátjával közeledett feléjük. Jézus már korábban ismerte Fülöpöt, és a négy új apostol is jól ismerte őt. Fülöp a Nátániel nevű barátjával Pellába tartott, Jánoshoz, hogy többet is megtudjon az Isten országának eljövételéről, és nagyon örült a Jézussal való találkozásnak. Fülöp Jézus csodálója volt már azóta, hogy először járt Kapernaumban. De Nátániel, aki a galileai Kánában élt, nem ismerte Jézust. Fülöp előrement üdvözölni a barátait, miközben Nátániel lepihent egy út menti fa árnyékában.

⁴ Péter félrevonta Fülöpöt és hozzáfogott, hogy elmesélje neki, hogy ők, s ezzel magára, Andrásra, Jakabra és Jánosra utalt, mind Jézus társai lettek az új országban és erősen bízta Fülöpöt, hogy önként jelentkezzen a szolgálatra. Fülöp nehéz helyzetbe került. Mit tegyen most? Itt, mindenféle figyelmeztetés nélkül — a Jordán közelében lévő útfélen — most egy egész élet legfontosabb kérdése kívánt azonnali döntést. Ekkorra már elmélyült beszélgetésben volt Péterrel, Andrással, és Jánossal, miközben Jézus a Galileán keresztül vezető és a Kapernaumig tartó útjukat vázolta Jakab előtt. Végül András azt javasolta Fülöpnek, „Miért nem kérded meg a Tanítót?”

⁵ Ekkor hirtelen megvilágosodott Fülöp előtt, hogy Jézus valóban nagy ember, talán a Messiás, és úgy döntött, hogy e kérdésben Jézus döntésére hagyatkozik; és oda is ment hozzá egyenest, és megkérdezte, „Tanító, menjek-e Jánoshoz vagy csatlakozzak a társaimhoz, akik téged követnek?” És Jézus azt felelte, „Kövess engem!” Fülöp beleborzongott a Megszabadító megtalálásának bizonyosságába.

⁶ ¶ Fülöp most jelezte a csoportnak, hogy maradjanak ott, ahol vannak, miközben visszasietett, hogy elsőként közölje a döntését barátjával, Nátániellel, aki még mindig egy eperfa alatt pihent, sok olyasmin jártatva az eszét, melyeket Keresztelő Jánosról, a közelgő országról és a várt Messiásról hallott. Fülöp e gondolatok közepette tört rá, azt kiáltva, „Megtaláltam a Megszabadítót, azt, akiről Mózes és a látnokok írtak és akiről János beszélt.” Nátániel feltekintve megkérdezte, „Honnan való ez a tanító?” És Fülöp azt válaszolta, „Ő a názáreti Jézus, Józsefnek, az ácsnak a fia, aki most Kapernaumban lakik.” És akkor, némiképp megrökönyödve, Nátániel azt kérdezte, „Jöhet ilyen jó dolog Názáretből?” Fülöp azonban, megragadva a karját, így szólt, „Gyere és nézd meg!”

⁷ Fülöp Jézushoz vezette Nátánielt, aki jóindulatúan tekintve az őszinte kétkedő arcára, így szólt: „Nézzétek,

íme egy igazi izraelita, akiben nincs családság. Kövess engem!” És Nátániel Fülöphöz fordulva így szól: „Igazad van. Ő valóban rendkívüli ember. Én is követni fogom, ha méltó vagyok rá.” És Jézus helyeslően bólintva Nátánielnek, újra azt mondta, „Kövess engem”.

⁸ ¶ Jézus ekkorra a közeli társak jövőbeli testületének felével már rendelkezett, akik közül ötöt már valamivel korábbról ismert és ott volt egy idegen is, Nátániel. Most már késlekedés nélkül átkeltek a Jordánon és Nain városán keresztül aznap estére elérték Názaretet.

⁹ Mindannyian Józsefnél, Jézus gyermekkori házában szálltak meg éjszakára. Jézus társai nemigen értették, hogy az újonnan meglelt tanítójuk miért fordít olyan nagy gondot arra, hogy megsemmisítse minden nyomát az írásainak, melyek a házban még megvoltak a tízparancsolat és más jelmondatok és mondások formájában. De ez a cselekedete, azzal együtt, hogy később sem látták írni soha — kivéve, amikor a porba vagy a homokba írt — nagy hatást gyakorolt a gondolkodásukra.

3. LÁTOGATÁS KAPERNAUMBAN

¹ Másnap Jézus elküldte az apostolait Kánába, mert mindegyikük hivatalos volt a városbeli egyik ismert fiatal nő esküvőjére, eközben Jézus arra készült, hogy rövid látogatást tesz az anyjánál Kapernaumban, és megáll Magadánban is, hogy meglátogassa fivérét, Júdást.

² Mielőtt Názaretet elhagyták volna, Jézus új társai beszámoltak Józsefnek és Jézus többi családtagjának azokról a csodálatos eseményekről, melyek akkor már a közelmúlt részei voltak és szabadon kifejezésre juttatták azon meggyőződésüket, hogy Jézus a régóta várt megszabadító. És Jézus e családtagjai mindezt megvitatták, és József ezt mondta: „Végül is, talán igaza volt anyánknak — talán a mi különös fivérünk a jövő királya”.

³ Júdás jelen volt Jézus megkeresztelésekor és Jakab nevű fivérével együtt komolyan hitt Jézus földi küldetésében. Bár Jakab és Júdás is nagyon elképedt a fivérük küldetésének természetén, az anyjukban feltámadt minden korábbi remény, hogy Jézus a Messiás, Dávid fia, és arra bátorította a fiait, hogy higgyenek abban, hogy a fivérük Izráel megszabadítója.

⁴ ¶ Jézus hétfő éjjel érkezett Kapernaumba, de nem a házukhoz ment, ahol Jakab és az anyja lakott; egyenesen Zebedeus otthonához tartott. Minden kapernaumi barátja nagy és kellemes változást tapasztalt nála. Újra viszonylag vidámnak látszott és úgy tűnt, hogy megint önmaga, mint amilyen a korábbi názareti évek alatt volt. A megkeresztelését megelőző évek alatt, valamint az elvonulási időszakai alatt ez előbbi megelőzően és után, egyre

komolyabbá és zárkózottabbá vált. Most viszont mindenki számára egészen olyannak tűnt, mint a régi önmaga. Volt valami fenséges a tartásában és valami fennköltség a megjelenésében, de újra jókedvű és vidám volt.

⁵ Mária beleborzongott a kilátásokba. Várta, hogy Gáriel ígérete a beteljesüléshez közeledik. Arra számított, hogy egész Palesztina rövidesen felbolydul és megdöbben a fia ama csodás kinyilatkoztatásától, hogy ő a zsidók természetfeletti rendű királya. De mindazokra a kérdésekre, melyeket az anyja, Jakab, Júdás és Zebedeus tett fel neki, Jézus mosolyogva csak annyit válaszolt: „Jobb, ha még itt töltök némi időt; teljesítenem kell az Atyám akaratát, aki a mennyben van.”

⁶ ¶ Másnap, kedden, mind elutaztak Kánába, Noémi esküvőjére, mely a következő napra volt tervezve. És Jézus többszöri figyelmeztetése ellenére, miszerint senkinek ne beszéljenek róla „amíg el nem jön az Atya ideje”, a társai makacsul szép nyugodtan terjesztették annak hírét, hogy megtalálták a Megszabadítót. Mindegyikük erősen bízott abban, hogy Jézus a közelgő kánai menyegzőn belép a messiási szerepkörbe, és hogy ezt nagy hatalommal és fenséges tündökletességgel teszi majd. Emlékeztek arra, hogy mit meséltek nekik a megkeresztelését kísérő jelenségekről, és hittek abban, hogy a jövőbeli földi pályáját természetfeletti csodák és csodás bizonyágtételek fogják jellemezni. Ennek megfelelően az egész vidék arra készült, hogy összegyűljön Kánában Noémi és Johab, Nátán fia esküvői ünnepén.

⁷ Mária évek óta nem volt ilyen boldog. Abban a szellemenben utazott Kánába, mint az anyakirálynő, aki a fia megkoronázását meggy megtekinteni. Jézus családja és barátai tizenhárom éves kora óta nem látták Jézust ilyen jókedvűnek és boldognak, oly figyelmes és megértő volt a társai kívánságai és vágyai iránt, oly megkapóan rokonszenves. És így mind arról beszéltek egymás között, kis csoportokban, hogy vajon mi fog történni. Vajon mit fog tenni legközelebb e különös személy? Hogyan fogja elhozni a jövő országának dicsőségét? És mind beleborzongtak a gondolatba, hogy jelen lehetnek majd és láthatják Izráel Istene erejének és hatalmának kinyilatkoztatását.

4. A KÁNAI MENYEGZŐ

¹ Szerdán délre csaknem ezer vendég érkezett Kánába, több mint négyszer többen annál, mint amennyit az esküvői ünnepségre meghívtak. A zsidóknál szokás volt szerdán tartani az esküvőt, és az esküvői meghívókat egy hónappal korábban küldték ki. A délelőtt és a kora délután folyamán a rendezvény inkább tűnt a Jézusnak szervezett

nyilvános fogadásnak, mint esküvőnek. Mindenki üdvözölni akarta e már majdnem híres galileait, és ő igen szívélyesen viselkedett mindenkivel, fiatallal és öreggel, zsidóval és nem-zsidóval egyaránt. És mindenki örült, amikor Jézus beleegyezett, hogy ő vezesse az esküvői menetet.

² Jézus ekkor már teljes mértékben tudatában volt az emberi létének, az isteni előzetes létének és az egyesült, illetőleg eggyé kapcsolódott emberi és isteni természete helyzetének. Bármely pillanatban tökéletes egyensúlyban volt képes belépni az emberi szerepébe vagy késlekedés nélkül felvenni az isteni természetének személyiségi előjogait.

³ A nap előrehaladásával Jézusban egyre jobban tudatosult, hogy az emberek arra számítanak, hogy valamilyen csodát tesz; még inkább felismerte, hogy a családja és a hat apostola arra vár, hogy ő valamilyen meglepő és természetfeletti megnyilatkozása révén bejelenti az ország eljöveteletét.

⁴ Kora délután Mária magához hívta Jakabot és együtt mentek oda Jézushoz érdeklődni, hogy vajon megbízik-e bennük annyira, hogy tájékoztatja őket arról, hogy mikor és az esküvői szertartások mely részénél tervezi kijelenteni magáról, hogy ő a „természetfeletti rendű”. De amint felvetették ezeket a dolgokat Jézusnak, már látták, hogy kiváltották az órá jellemző felháborodást. Jézus csak ennyit mondott: „Ha szerettek engem, akkor várakozzatok velem, amíg megvárom az Atyám akaratát, aki a mennyben van”. De a szavaiban megbújó dorgálás kiült az arcára.

⁵ Az anyjának e kezdeményezése nagy csalódást okozott az emberi Jézusnak, és az anyja ezen ösztönző javaslatára adott saját válasza erősen kijózanította abban a tekintetben, hogy megengedje magának, hogy az isteniségét valamiképpen kifelé is megmutassa. Ez éppen ama dolgok közé tartozott, melyekről a hegyi magányában eldöntötte, hogy nem teszi meg. Mária néhány órára nagyon magába roskadt. Azt mondta Jakabnak: „Nem tudom megérteni őt; mit jelent mindez? Hát sosem lesz vége e furcsa viselkedésének?” Jakab és Júdás megpróbálta vigasztalni az anyjukat, miközben Jézus egy órára visszavonult. De aztán visszatért a társasághoz és újra jókedvű és vidám volt.

⁶ ¶ Az esküvő várakozásteljes nyugalomban folyt le, de az egész szertartás úgy ért véget, hogy a tisztelt vendég nem mozdult, nem szólt egy szót sem. Aztán azt suttogták, hogy az ács és hajóépítő, akit János „a Megszabadítónak” nevezett, az esti ünnepségek során, talán az esküvői estebédnél fog előlépni. De az ilyen megmutakozással kapcsolatos minden várakozást hatásosan kitörölt a hat tanítvány-apostolának elméjéből az, amikor Jézus röviddel az esküvői estebéd előtt összehívta őket és nagyon komoly hangon így szólt: „Ne higgyétek, hogy azért jöttem

ide, hogy csodát tegyek a kíváncsiak kielégítése vagy a kételkedők meggyőzése érdekében. Inkább azért vagyunk itt, hogy várakozzunk az Atyánk akaratára, aki a mennyben van.” De amikor Mária és a többiek látták a tanítványaival beszélgetni, teljesen meg voltak győződve arról, hogy valami rendkívüli dolog fog történni. És mind leültek az esküvői estebédhez és elmerültek az esti ünnep jó társaságának élvezetében.

⁷ ¶ Az ifjú férj apja bőséges mennyiségben gondoskodott borról az esküvői ünnepségre meghívott vendégek számára, de hát honnan tudhatta volna, hogy a fia esküvője olyannyira kapcsolódni fog Jézusnak, mint a messiási megszabadítónak a várt megnyilvánulásához? Örült a megtiszteltetésnek, hogy a vendégei között tudhatja az ünnepelt galileait, de még az esküvői estebéd vége előtt a szolgálói azt az aggasztó hírt hozták neki, hogy a bor kifogyóban van. Amikorra az estebéd hivatalosan véget ért és a vendégek a kertben sétálgattak, a vőlegény anyja négy szemközt tudatta Máriával, hogy a bor elfogyott. És Mária bizalmasan ezt mondta: „Ne aggódj — beszélek a fiammal. Segíteni fog rajtunk.” És a néhány órával korábban tőle kapott feddés ellenére akart vele beszélni.

⁸ Mária sok éven át mindig Jézushoz fordult a názáreti családi életükben kialakult minden válsághelyzetben, így aztán természetes volt, hogy most is órá gondoljon. De e törekvő anyát más dolgok is készítették, hogy ez alkalommal a legidősebb fiához folyamodjon. Ahogy Jézus ott állt egymagában a kert egyik sarkában, az anyja odament hozzá, s így szólt, „Fiam, nincs már boruk.” És Jézus így válaszolt, „Jóasszony, mi dolgom nekem ezzel?” És Mária azt mondta, „De én hiszem, hogy eljött a te idő; nem segítesz nekünk?” Jézus válaszul így szólt: „Újból elmondom, hogy én nem ilyen dolgok megtételére jöttem. Miért zaklatsz engem ilyesmikkel?” És akkor Mária sírva fakadt és könyörgött neki, „De fiam, én megígértem nekik, hogy segíteni fogsz; kérlek, nem tudnál mégis tenni valamit értem?” És ekkor Jézus azt mondta: „Asszony, miért kell neked ilyen ígéreteket tenned? Ügyelj arra, hogy ez többet ne forduljon elő. Minden dologban várunk kell a mennyei Atya akaratára.”

⁹ Mária, Jézus anyja összetört; megdöbbsent. Ahogy ott állt előtte, dermedten, könnyek gördültek le az arcán, és Jézus emberi szívét elöntötte az asszony iránti részvét, aki a húsvér testben szülője volt; és előrehajolt, kezét gyöngéden a fejére téve ezt mondta: „Ugyan, Mária anyám, ne szomorkodj az én keménynek tűnő szavaim miatt, hisz nem mondtam-e neked már sokszor, hogy én csak azért jöttem, hogy megcselekedjem a mennyei Atyám akaratát? Nagy örömmel tenném meg, amit kérsz tőlem, ha az részét képeznél az Atyám akaratának —” és Jézus itt megállt,

habozott egy pillanatra. Úgy tűnt, hogy Mária érzi, hogy valami történik. Felegyenesedett, átkarolta Jézus nyakát, megcsókolta őt, és szaladt is a szolgálók részlege felé, s azt mondta, „Amit az én fiam mond, az úgy is lesz”. De Jézus nem mondott semmit. Most értette meg, hogy már így is túl sokat mondott — vagy is inkább túl sokat gondolt kívánalmasan.

¹⁰ Mária ujjongott örömeiben. Azt nem tudta, hogy miként lesz bor, de magabiztosan hitt abban, hogy végül mégiscsak meggyőzte az elsőszülött fiát, hogy nyilvánítsa ki a tekintélyét, hogy merjen előállni és merje vállalni a helyzetét és mutassa a meg a messiási hatalmát. És bizonyos világegyetemi erőterek és személyiségek jelenléte és társulása miatt, melyekről a jelenlévők közül senkinek sem volt tudomása, Máriának nem kellett csalódnia. A Mária által akart bor, és amelyet Jézus, az Isten-ember emberiesen és rokonszenvvel kívánt, rövidesen rendelkezésre állt.

¹¹ A közelben állt hat vizes kőedény, színültig tele vízzel, egyenként mintegy hetven liter mennyiségben. E vizet később akarták felhasználni az esküvői szertartás megtisztulási záróeseményei során. Most a szolgálóknak e nagy kőedények körüli sürgése, melyet az anyja buzgón irányított, vonta magára Jézus figyelmét, és amint odalépett, észrevette, hogy a korsókkal bort mernek azokból.

¹² Jézus lassan megértette, hogy mi történt. A kánai esküvői ünnepségen minden jelenlévő közül Jézus lepődött meg a legjobban. Mások számítottak arra, hogy csodát fog tenni, de ő éppen azt nem akarta. És akkor az Ember Fia felidézte magában a Megszemélyesült Gondolatigazító intelmét, melyet a hegyekben kapott tőle. Felidézte, hogy az Igazító hogyan figyelmeztette őt arra, hogy sem hatalom, sem személyiség nem képes megfosztani a teremtői előjogaitól az időtől függetlenül. Ez alkalommal erőter-átalakítókat, közteslényeket és minden egyéb szükséges személyiséget hívtak össze a víz és a többi szükséges elem közelében, és a Világegyetem Teremtő Fejedelmének kifejezett kívánsága mellett már nem volt mód arra, hogy a *bor* pillanatszerűen meg ne jelenjen. És ennek bekövetkezése kétszeresen is bizonyos volt, hiszen a Megszemélyesült Igazító jelezte, hogy a Fiú kérésének teljesítése semmilyen tekintetben nem ellentétes az Atya akaratával.

¹³ De ez semmilyen értelemben nem volt csoda. Nem szegtek meg természeti törvényt, nem érvénytelenítettek ilyet, és még csak meg sem haladtak. Semmi más nem történt, mint az *idő* kiküszöbölésére került sor a bor elkészítéséhez szükséges vegytani elemek mennyei összeállításával összefüggésben. Kánában ez alkalommal a Teremtő közvetítői éppen úgy készítették el a bort, ahogy azt a szokásos természetes folyamatok révén is teszik, *kivéve*, hogy ekkor az időtől függetlenül tették, valamint a szükséges

vegyi összetevők térbeli összegyűjtése esetében emberfeletti közvetítők beavatkozására került sor.

¹⁴ Nyilvánvaló volt továbbá az is, hogy ennek az úgynevezett csodának a kivitelezése nem állt ellentétben a paradicsomi Atya akaratával, különben nem ment volna végbe, hiszen Jézus már korábban alávetette magát minden dologban az Atya akaratának.

¹⁵ ¶ Amint a szolgálók kimerték ezt az új bort és odavittek a násznagyhoz, az „ünnep urához”, és amikor az megízlelte, magához hívta az ifjú férjet, s így szólt: „Az a szokás, hogy először a jó bort hozzák ki, és amikor a vendégek már jól berúgtak, akkor állnak elő a gyengébb termésemből készült borral; de te a legjobb bort az estebéd legvégére tartogattad.”

¹⁶ Mária és Jézus tanítványai nagyon örvendtek az átlítólagos csodának, melyről úgy gondolták, hogy Jézus szándékosan vitte véghez, Jézus azonban visszavonult a kert egyik csendes szegletébe és mélyen elgondolkodott a néhány pillanattal korábban lejátszódott dolgokon. Végül úgy döntött, hogy e mellékeseményre az adott körülmények között neki személyesen nem volt befolyása, és mivel az nem is volt ellentétes az Atya akaratával, elkerülhetetlenül bekövetkezett. Amikor visszatért az emberek közé, azok már bámulták őt; mind hitték, hogy ő a Messiás. De Jézus igencsak összezavarodott, tudván, hogy csak ama szokatlan történés miatt hisznek benne, melynek véletlenül a szemtanúi voltak. Jézus megint visszavonult egy időre a tetőre, hogy mindezt átgondolja.

¹⁷ Jézus most már teljesen megértette, hogy állandóan résen kell lennie, nehogy a rokonszenvnek és a sajnálatnak engedve ilyesmi még egyszer megtörténjen. Mindazonáltal sok hasonló esemény történt, mielőtt az Ember Fia végleg búcsút vett a húsvér testbeli halandói életétől.

5. VISSZATÉRÉS KAPERNAUMBA

¹ Bár a vendégek közül sokan az esküvői ünnepségek teljes hetére ottmaradtak, Jézus az újonnan kiválasztott tanítvány-apostolaival — Jakabbal, Jánossal, Andrással, Péterrel, Fülöppel és Nátániellel — másnap már korán reggel elindult Kapernaumba, úgy távoztak, hogy senkitől sem köszöntek el. Jézus családja és minden kánai barátjuk igen vigasztalan volt, hogy Jézus oly hirtelenül eltávozott, és Júdás, Jézus legfiatalabb öccse el is indult a keresésére. Jézus és apostolai egyenesen Zebedeus betszaidai otthonába tartottak. Az út során Jézus sok fontos dologról beszélgetett az újonnan választott társaival a közlő ország kapcsán és különösen arra intette őket, hogy ne említsék a víz borrá változását. Arra is figyelmeztette őket, hogy a jövőbeni munkájuk során kerüljék Szefforisz és Tibériás városát.

² Az asznapi estebéd után, Zebedeus és Szalómé otthonában került sor Jézus egész földi pályája során az egyik legfontosabb beszélgetésre. E megbeszélésen csak a hat apostol volt jelen; Júdás már csak akkor érkezett, amikor a megbeszélés a végéhez ért. E hat kiválasztott mondhatni úgy utazott Jézussal Kánából Betszaidába, hogy majd kibújt a bőréből. Mindannyiukat felvillanyozta a várakozás és beleborzongtak a gondolatba, hogy az Ember Fia őket választotta közeli társaiként. De amikor Jézus hozzáfogott, hogy világosan elmagyarázza nekik, hogy kicsoda is ő és mi is az ő küldetése a földön, és hogy az miként végződhet, mind megdöbbenek. Nem tudták felfogni amit mond. Elakadt a szavuk; még Péter is leírhatatlanul magába roskadt. Csak a megfontolt András mert felelni Jézus szavaira. Amikor Jézus felfogta, hogy nem értik az üzenetét, amikor látta, hogy a zsidó Messiásról általuk alkotott fogalmak milyen mélyen gyökereznek, aludni küldte őket, s ő maga sétálni és beszélgetni indult fivérével, Júdással. És mielőtt Júdás búcsút vett volna Jézustól, sok érzéssel a hangjában ezt mondta: „Atyai bátyám, én sohasem értetek téged. Nem tudom bizonyosan, hogy vajon az vagy-e, akiről az anyánk tanított nekünk, és nem teljesen értem a jövő országát sem, de azt tudom, hogy te Isten nagy embere vagy. Hallottam a hangot a Jordánnál, és hiszek benned, nem számít, hogy ki vagy.” És amint így szólt, el is indult hazafelé, a magadáni otthonába.

³ Azon az éjszakán Jézus nem aludt. Az esti pokrócait magára terítve a tóparton üldögélt, és a következő nap hajnaláig mélyen elmerült a gondolataiban. Az ellazult elmélyedéssel töltött éjszaka hosszú órái alatt Jézus világosan megértette, hogy sohasem lesz képes a követőit rábírní arra, hogy másnak lássák, mint a régóta várt Messiás. Végre felismerte, hogy nincs más módja az országról szóló üzenet hirdetésének, mint beteljesíteni János jövendölését és olyanként fellépni, mint akit a zsidók várnak. Mindent egybevetve, bár ő nem a Dávid-fajta Messiás volt, mégis a régi idők inkább szellemi beállítottságú látói által tett látnoki kijelentések beteljesülését jelentette. Ettől kezdve többé már sohasem tagadta teljesen, hogy ő volna a Messiás. Úgy döntött, hogy e bonyolult helyzet végső megoldását az Atya akaratanak munkálására bízva.

⁴ Másnap reggel Jézus a reggelinél csatlakozott a barátaihoz, de örömtelen társaság volt ez. Jézus beszélgetett velük és az étkezés végén maga köré gyűjtötte őket, mondván: „Az Atyám akarata, hogy egy darabig a környéken maradjunk. Hallottátok Jánostól, hogy ő azért jött, hogy előkészítse a terepet az ország eljövételéhez; ezért a mi dolgunk az, hogy megvárjuk János tanhirdetői működésének kiteljesedését. Amint az Ember Fiának előfutára végzett a feladatával, akkor kezdjük meg mi az országról szóló jó hí-

rek terjesztését.” Arra utasította az apostolait, hogy térjenek vissza a halászhálóikhoz, míg ő elmegy Zebedeushoz a hajóépítő-műhelybe, s megígérte, hogy másnap találkoznak a zsinagógában, ahol beszélni fog, továbbá megbeszél velük egy találkozót annak a szombatnak a délutánjára.

6. EGY SZOMBATI NAP TÖRTÉNÉSEI

¹ Jézusnak a megkeresztelését követő első nyilvános szereplésére a kapernaumi zsinagógában került sor, Kr.u. 26. március 2-án, szombaton. A zsinagóga zsúfolásig telve volt. A jordánbeli keresztelésről szóló híreket most már kiegészítették a vízzel és a borral kapcsolatos kánai hírek. Jézus megtiszteltetésből külön helyre ültette a hat apostolát, és ott ült velük két húsvér testbeli testvére, Jakab és Júdás is. Anyja, aki az előző estén tért vissza Jakabbal Kapernaumba, szintén jelen volt, és a zsinagóga nők számára fenntartott részében foglalt helyet. Az egész közönség túlkön ült; arra számítottak, hogy a természetfeletti hatalom valamilyen rendkívüli megnyilvánulásának lesznek szemtanúi, mely kellő bizonyíték volna annak természetére és fennhatóságára, aki asznap beszélni fog hozzájuk. De csalódniuk kellett.

² Amikor Jézus felállt, a zsinagóga vezetője átnyújtotta neki az írásokat tartalmazó tekerccset, és Jézus Ésaías látnoktól olvasott: „Ezt mondja az Úr: ‚Az ég a királységem, és a föld a lábam zsámolya. Miféle házat építhetnétek nekem? Milyen helyet lakhelyemül? Hiszen mindezt az én kezem alkotta’ mondja az Úr. ‚De erre az emberre tekintek, tekintetem azon pihen, aki alázatos és bűnbánó szellemű, és aki remegve féli szavam.’ Halljátok meg az Úr szavát, ti, akik megremegtek a szavára: ‚A testvéreitek gyűlöltek benneteket és a nevemért kitzsítottak benneteket.’ Mutassa meg dicsőségét az Úr. Örömben tűnjön fel előttetek, és mindenki más szégyenben marad. Egy hang szól a város felől, zúgás a templom felől, az Úr szava hallatszik: ‚Mielőtt vajúdott volna, már szült is; mielőtt rájöttek volna a szülés fájdalmai, fiúgyermeknek adott életet.’ Ki hallott valaha ilyesmit? Jöhet-e világra egy ország egyetlen nap alatt? Vagy megszülethet-e egy nemzet egy pillanat alatt? Mert ezt mondja az Úr: ‚Íme, kiárasztom a békét, mint folyamot, és még a nem-zsidók dicsősége is olyan lesz, mint a megáradt patak. Mint a fiút, akit anyja vigasztal, úgy vigasztallak meg én is titeket. És Jeruzsálemben leltek vigasztalást. És e dolgok láttán örülni fog szívetek.’”

³ Amint befejezte a felolvasást, Jézus visszaadta a tekerccset az őrzőjének. Mielőtt leült volna, egyszerűen ennyit mondott: „Legyetek türelemmel és meglátjátok az Isten dicsőségét; éppen így lesz ez mindazokkal, akik most velem vannak és megtanulják megcselekedni az Atyám aka-

ratát, aki a mennyben van.” És az emberek hazamenvén azt találgatták, hogy mindennek mi lehet a jelentése.

⁴ ¶ Azon a délutánon Jézus és apostolai, valamint Jakab és Júdas hajóba ültek és a part mentén eveztek egy darabig, ahol aztán lehorgonyoztak, miközben Jézus a jövő országról beszélt nekik. És most többet értettek belőle, mint csütörtök éjjel.

⁵ Jézus arra utasította őket, hogy végezzék a megszo-
kott feladataikat, amíg „az ország ideje el nem érkezik”. És a bátorításukra azzal akart példát mutatni, hogy vissza-
tér a hajóépítő-műhelybeli rendszeres munkához. Annak magyarázatául, hogy miért kell esténként három órát tanulással és felkészüléssel tölteniük a jövőbeni munkájuk érdekében, Jézus hozzátette: „Mindannyian a környéken maradunk, amíg az Atya el nem rendeli, hogy hívjalak titeket. Mindegyikötöknek most vissza kell térnie a megszokott munkájához, mintha mi sem történt volna. Senki-
nek ne beszéljete rólam és emlékezzetek arra, hogy az országomnak nem zajjal és ragyogással kell beköszöntenie, hanem inkább olyan nagy változáson keresztül kell eljönnie, melyet az Atyám akarata munkál ki a szívetekben és azoknak a szívében, akik felhívást kapnak a hozzátok való csatlakozásra az ország tanácsaiban. Most a barátaim vagytok; bízom bennetek és szeretlek titeket; rövidesen a bizalmas társaim lesztek. Legyetek türelemmel, legyetek szelídek. Mindig engedelmességedet az Atya akaratának. Álljatok készen az ország hívására. Mialatt meg-
tapasztaljátok a nagy örömet az Atyám szolgálatában, fel kell készülnötök a bajra is, mert figyelmeztetek benneteket, hogy sokan csak sok szorongatás közepette lépnek be az országba. De akik megtalálták az országot, azoknak az öröme teljes lesz, és az egész föld boldogainak fogják hívni őket. De ne áltassátok magatokat hamis reményekkel; a világ a szavaimra összedől. Még ti, barátaim, ti sem fogjátok fel teljesen, hogy mit beszélek a háborgó lelketeknek. Félreértés ne essék; egy jelet kereső nemzedék érdekében fogunk munkához. Csodatételt követelnek majd annak bizonyítékául, hogy én az Atya küldötte vagyok, és az Atyám *szeretetének* kinyilatkoztatásában nem egykönnyen fogják felismerni a küldetésemre szóló meghatalmazásokat.”

⁶ Azon az estén, amikor visszatértek a partra, mielőtt elindultak volna a dolgukra, Jézus, aki a vízparton állt, így imádkozott: „Atyám, köszönöm e kicsinyeket, akiknek bár vannak kétségeik, de már most hisznek. És az ő érdekükben tértem el a te akaratod megcselekedésétől. És most azt kívánom, hogy tanuljanak meg eggyé lenni, éppen úgy, ahogy mi is egyek vagyunk.”

7. NÉGYHÓNAPOS FELKÉSZÜLÉS

¹ Négy hosszú hónap — márciuson, áprilison, májuson és júniuson — át folytatódott az otlétük; Jézus száznál is több hosszú és komoly, bár kedélyes és örömteli összejövetelt tartott e hat társával és saját öccsével, Jakabbal. A családtagjai betegeskedése miatt Júdas ritkán tudott részt venni ezeken az órákon. Jakab, Jézus fivére, nem vesztette el a belévetett hitet, ám Mária a késelem és a tétlenség e hónapjai alatt csaknem lemondott minden reményről a fiával kapcsolatban. A hite, mely oly magasan szárnyalt Kánában, most újra alacsony szintekre süllyedt. Csak az oly sokszor ismételt kifakadásaihoz jutott vissza: „Nem tudom megérteni őt. Nem tudom megérteni, hogy mindez mit jelent.” Jakab felesége azonban sokat tett Mária bátorságának felélesztése érdekében.

² Végig a négy hónap alatt e hét hívő, közöttük a saját fivére a húsvér testben, jobban megismerte Jézust; kezdtek hozzászokni a gondolathoz, hogy az Isten-emberrel együtt éljenek. Bár rabbinak szólították, megtanulták, hogy ne tartsanak tőle. Jézus rendelkezett azzal a páratlan személyes bájjal, mely képessé tette arra, hogy úgy éljen közöttük, hogy az istenisége nem ijesztette meg őket. Tényleg könnyűnek találták, hogy „az Isten barátai” legyenek, annak az Istennek, aki a halandói húsvér testhez hasonló alakban megtestesült. E várakozás komoly megmértetés volt az egész hívőcsoportnak. Semmi, de semmi csodás dolog nem történt. Nap mint nap a szokásos munkájukat végezték, s éjszakánként Jézus lábánál ültek. És az ő páratlan személyisége tartotta őket együtt, valamint a kegyes szavai, melyeket estéről estére hozzájuk intézett.

³ A várakozás és a tanítás ezen időszaka különösen Simon Péter számára volt nehéz. Több alkalommal is megpróbálta meggyőzni Jézust, hogy kezdjenek hozzá az országról szóló hitszónoklathoz Galileában, még mialatt János Júdeában folytatja a tan hirdetését. Ám Jézus válasza Péternek mindegyre ez volt: „Légy türelemmel, Simon. Mutass előrehaladást. Nem lehetünk eléggé felkészültek, amikor az Atya szólít.” És néha András a maga érett és bölcselői tanácsaival nyugtatta Pétert. Andrásra óriási hatást gyakorolt Jézus emberi közvetlensége. Soha nem unta meg szemlélni azt, hogy aki képes olyannyira közel élni Istenhez, az miként lehet olyan barátságos és előzékeny az emberekkel.

⁴ Ezen időszak alatt Jézus csupán kétszer beszélt a zsinagógában. E sokheti várakozás végére a megkereszteléséről és a kánai borrról szóló beszédek már kezdtek lecsendesedni. És Jézus gondoskodott arról, hogy ebben az időszakban ne történhessék több látszólagos csoda. De bármily csendben éltek is Betszaidában, a Jézus furcsa cselekedeteivel kapcsolatos beszámolók eljutottak Heródes An-

tipáshoz, aki aztán kémeket küldött Jézus szándékának kiderítésére. Ám Heródest jobban aggasztotta János tevékenysége. Úgy döntött, hogy békén hagyja Jézust, akinek tevékenysége csendben folytatható tovább Kapernaumban.

⁵ E várakozás alatt Jézus megpróbálta megtanítani a társainak, hogy milyen hozzáállást tanúsítsanak a különféle palesztinai vallási csoportok és politikai pártok irányában. Jézus mindig azt mondta, „Arra törekszünk, hogy mindet megnyerjük, de mi egyik sem vagyunk közülük.”

⁶ ¶ Az írástudókat és a rabbikat együtt farizeusoknak nevezték. Magukra úgy utaltak, mint „társakra”. Sok tekintetben ők voltak a haladó csoport a zsidók körében, sok olyan tanítást is elfogadtak, melyek nem voltak benne egyértelműen a héber írásokban, mint például a holtak feltámasztásába vetett hit, mely tantételt csak egy későbbi látnok, Dániel említette.

⁷ ¶ A szadduceusok csoportját a papság és bizonyos jó módú zsidók alkották. Ők nem tekintették olyan fontosnak a törvény aprólékos végrehajtását. A farizeusok és a szadduceusok valójában inkább vallási pártok voltak, mintsem szakadár felekezetek.

⁸ ¶ Az esszénusok igazi vallási szakadár felekezetet alkottak, eredetük a makkabeus felkelés idejére nyúlt vissza, s akiknek a követelményei némely tekintetben nagyobbak voltak a farizeusokénál. Felvettek sok perzsa hiedelmet és szokást, testvériségben éltek rendházakban, tartózkodtak a házasságtól, és mindenük közös volt. Az angyalokról szóló tanítások terjesztésére szakosodtak.

⁹ ¶ A zélóták heves vérmérsékletű zsidó hazafiak csoportja volt. Amellett érveltek, hogy bármilyen módszer alkalmazása igazolható a római igából való megszabadulásért vívott küzdelemben.

¹⁰ ¶ A Heródes-pártiak tisztán politikai párt volt, mely a római uralomtól való közvetlen megszabadulásnak a heródesi uralkodóház visszaállítása révén való elérését hirdette.

¹¹ ¶ Palesztina kellős közepén éltek a szamaritanusok, akikkel „a zsidók nem érintkeztek”, függetlenül attól, hogy ők a zsidó tanításokhoz sokban hasonló nézetekkel rendelkeztek.

¹² ¶ Mindezek a pártok és szakadár felekezetek, beleértve a kisebb nazireus testvériséget is, hittek a Messiás valamikori eljövételében. Mindannyian egy nemzeti megszabadítót vártak. Jézus azonban nagyon határozottan világossá tette, hogy ő és a tanítványai nem fognak szövetségeseül szegődni ezen elméleti vagy gyakorlati tanítási irányzatok egyikéhez sem. Az Ember Fiának nem volt rendeltetése, hogy nazireussá vagy esszénussá váljon.

¹³ Jézus később arra utasította apostolait, hogy miként János, hirdessék az evangéliumot és oktassák a híveket, de azért hangsúlyozta a „mennyorszagra vonatkozó jó hírek” hirdetését is. Mindig a társai elméjébe véste, hogy „mutaszanak szeretetet, könyörületet és rokonszenvet”. Már korán azt tanította a követőinek, hogy a mennyország nem más, mint az Istennek az emberek szívében való megkoronázásával összefüggésbe hozható szellemi tapasztalás.

¹⁴ És így töltötték az időt, mielőtt a tevékeny nyilvános tanhirdetéshez hozzáfogtak volna, Jézus és a hetek minden héten két estét a zsinagógában, a héber írások tanulmányozásával töltötték. A későbbi évek során, a sok feladattal járó nyilvános munka időszakait követően az apostolok mindig úgy emlékeztek vissza e négy hónapra, mint a Mesterrel való együttléjük legértékesebb és leghasznosabb időszakára. Jézus minden olyasmit megtanított ezeknek az embereknek, amit csak be tudtak fogadni. Nem követte el azt a hibát, hogy túl sokat tanítson. Nem akart zavart okozni azzal, hogy a felfogóképességüket messze meghaladó igazságot mutat meg nekik.

8. BESZÉD AZ ORSZÁGRÓL

¹ Június 22-én szombaton, röviddel az első tanhirdető vándorútjuk megkezdése előtt és nagyjából tíz nappal János bebörtönzése után, Jézus immár másodszer foglalta el a zsinagóga szószékét azóta, hogy apostolait Kapernaumba hozta.

² Néhány nappal „Az Országról” szóló eme hitszónoklat előtt, amint Jézus éppen a hajóépítő-műhelyben dolgozott, Péter hírt hozott János letartóztatásáról. Jézus egyből letette a szerszámait, levette a kötényét és így szólt Péterhez: „Eljött az Atya ideje. Készüljünk fel az országról szóló örömhír terjesztésére!”

³ Jézus az utolsó munkáját az ácspad mellett Kr.u. 26. június 18-án, ezen a kedden végezte. Péter futva távozott a műhelyből és a délután közepére össze is gyűjtötte minden társát, és a parton egy ligetben hagyva őket elindult Jézus keresésére. De nem talált rá, mert a Mester egy másik ligetbe vonult imádkozni. És nem is látták egészen késő estig, amikor is Jézus visszatért Zebedeus házához és ételt kért. Másnap elküldte Jakab öccsét, hogy kérjen engedélyt arra, hogy a következő szombaton szólhasson a zsinagógában. És a zsinagóga vezetője nagyon örült, hogy Jézus újból hajlandó istentiszteletet vezetni.

⁴ ¶ Mielőtt elmondta volna ezt az emlékezetes hitszónoklatot az Isten országáról, mely a nyilvános pályájának első komolyabb előhangja volt, Jézus ezeket a részeket olvasta fel az írásokból: „Papok országa lesztek számomra, szent nép. Jahve a bíránk, Jahve a törvényhozónk, Jahve a királyunk; ő ment meg minket. Jahve az én királyom és

az Istenem. Nagy király ő az egész föld felett. Ebben a királyságban szeretet van Izráel felett. Áldott legyen az Úr dicsősége, mert ő a mi Királyunk.”

⁵ És amikor befejezte a felolvasást, Jézus ezt mondta:

⁶ ¶ „Azért jöttem, hogy hirdessem az Atya országának építését. És ez az ország magába foglalja majd az istenimádó lelkeit zsidóknak és nem-zsidóknak, gazdagoknak és szegényeknek, szabadoknak és rabszolgáknak, mert az én Atyám nem tesz különbséget a személyek között; az ő szeretete és könyörülete mindre kiterjed.

⁷ A mennyei Atya elküldi a szellemét, hogy az emberek elméjében lakozzon, és amikor befejezem a munkámat a földön, hasonlóképpen az Igazság Szelleme is kiárad majd minden húsvér testre. És az Atyám szelleme és az Igazság Szelleme bevezet benneteket a szellemi megértés és az isteni igazságosság közelgő országába. Az én országom nem evilági. Az Ember Fia nem fog seregeket csatára vezetni a hatalom királyszékének vagy a világi dicsőségű királyságnak a megalapítására. Amikor elérkezik az én országom, úgy fogjátok ismerni az Ember Fiát, mint a Béke Herceget, az örökkévaló Atya kinyilatkoztatását. E világ gyermekei evilági országok megalapításáért és gyarapításáért harcolnak, de az én tanítványaim az erkölcsi döntéseik és a szellemi győzelmeik révén lépnek be a mennyországba; és ha egyszer oda belépnek, örömmre, igazságosságra és örök életre lelnek.

⁸ Akik elsősorban arra törekednek, hogy belépjenek az országba, s így olyan nemes jellemre törekszenek, mint amilyen az Atyámé is, azok rövidesen szert tesznek mindenre, ami szükséges. De teljes őszinteséggel mondom nektek: hacsak nem törekedtek az országba való belépésre a kisgyermek hitével és hívő bizalmával, semmiképp nem nyertek bebocsátást.

⁹ Ne tévesszenek meg azok, akik odajönnek és azt mondják, itt van az ország vagy ott van az ország, mert az Atyám országa nem látható és anyagi dolgokat jelent. És ez az ország már most is közöttetek van, mert ahol az Isten szelleme tanítja és vezeti az ember lelkét, ott valóban ott van a mennyország. És az Isten ezen országa a Szent Szellemben való igazságosság, béke és öröm.

¹⁰ János valóban a bűnbánat zálogául és a bűneitek megbocsátásáért keresztelt meg benneteket, de amikor beléptek a mennyországba, a Szent Szellemmel keresztelkedtek meg.

¹¹ Az Atyám országában nem lesz sem zsidó, sem nem-zsidó, csak a szolgálaton keresztüli tökéletességet keresők, mert kijelentem, hogy annak, aki az Atyám országában nagy akar lenni, előbb mindenkit szolgálnia kell. Ha hajlandók vagytok a társaitok szolgálatára, akkor üljetek le

mellém az országomban, éppen úgy, ahogy a teremtményhez hasonló alakban szolgálva magam is rövidesen ott fogok ülni az Atyámmal az ő országában.

¹² Ez az ország olyan, mint a mező jó talajában növekvő mag. Nem gyorsan hoz érett gyümölcsöt. Eltelik némi idő az országnak az emberi lélekben való felállítása és azon óra között, amikor az ország az örökkévaló igazságosságtól és az örök üdvözüléstől teljesen gyümölcsbe borul.

¹³ És ez az ország, melyet hirdetek nektek, nem a hatalom és a bőség uralma. A mennyország nem ételről és italról szól, hanem az inkább a fejlődésben fokozatosan elért igazságosságnak és a növekvő örömmek a mennyei Atyám tökéletesedő szolgálatában megéleendő élete. Mert nem mondta-e az Atya a világon élő gyermekeiről, „Azt akarom, hogy végül tökéletesek legyenek, éppen olyan tökéletesek, mint én.”

¹⁴ Azért jöttem, hogy az országról szóló örömteli híreket hirdessem. Nem azért jöttem, hogy növeljem azok nehezét, akik ezen országba be akarnak lépni. Én az új és jobb utat hirdetem, és isteni nyugalmat élveznek majd azok, akik be tudnak lépni a közelgő országba. És bármibe kerül is a világ dolgaiban mérve, mindegy milyen árat fizettek a mennyországba való belépésért, sokszor több örömet és szellemi fejlődést nyertek e világban, és az örökkévaló élet eljövendő korszakaiban.

¹⁵ Az Atya országába való belépéshez nem menetelő seregekre, evilági királyságok bukására van szükség, és nem is rabszolgaigák letörésére. A mennyország kéznél van, és mindenki, aki belép oda, bőséges szabadságot és örömteli üdvözülést lel.

¹⁶ Ez az ország örökkévaló uralom. Akik belépnek az országba, azok felemelkednek az Atyámhoz; bizonyosan elérik az ő dicsőséges jobbát a Paradicsomban. És mindazok, akik belépnek a mennyországba, az Isten fiaivá lesznek, és az eljövendő korszakban így emelkednek fel az Atyához. És nem azért jöttem, hogy azokat hívjam, akik igazzá lesznek, hanem a bűnösöket és mindenkit, aki vágyik az isteni tökéletesség igazságosságára és szomjazza azt.

¹⁷ János azért jött, hogy bűnbánatot hirdessen annak érdekében, hogy felkészítsen benneteket az országra; én a hitet jöttem hirdetni, az Isten ajándékát, mint a mennyországba való bejutás árát. Ha csak hajlandók vagytok hinni, hogy az Atyám végtelen szeretettel szeret benneteket, akkor már az Isten országában vagytok.”

¹⁸ ¶ És miután így szólt, leült. Mindenki, aki csak hallotta őt, megdöbbsent a szavain. A tanítványai álméltak. De az emberek nem voltak felkészülve az ezen Istenember szájából elhangzott jó hír befogadására. A hallgatóságának nagyjából a harmada elhitte az üzenetet, még

ha nem is értették meg teljesen; nagyjából egyharmaduk a szívében elutasítani készült a várt országról szóló tisztán szellemi felfogást, míg a fennmaradt egyharmad nem volt képes megérteni a tanítást, sokan azt hitték, hogy Jézus „magánkívül van”.